

Brighart over haar expositie in New York: “Het is als zingen in een koor”.

Door Masja van Herpen
2014

1 mei

Brighart ontvangt me op de stoep voor haar atelier bij het Ledegankplein in Den Haag. Een keukenschort over haar hippe kleding en haar haren zijn anders geknipt dan de vorige keer. ‘Speciaal voor New York laten doen. Je wil dan niet met zo’n gewone pony komen. Het moet een beetje artistiek’. We lopen het oude schoolgebouw vol net gepoetste en naar zeep ruikende tegeltjes in richting haar atelier; een licht lokaal met grote doeken aan en tegen de muur. Ik vraag haar hoe het is geweest in New York.

‘New York was leuk. De Art Expo was echt een succes. Laat ik vooral beginnen met de positieve punten te benoemen. Uitgangspunt blijft immers Poppers leuze “Optimism is a moral duty”.

De beurs werd door heel veel mensen bezocht. Ik denk wel 25.000 per dag. Het zag er ook sjiek uit. Boven mijn kunstwerken waren mooie strakke letters op de wand geplakt met mijn naam en iedereen kreeg een catalogus mee waarin mijn naam genoemd werd met een foto van mijn werk. Veel mensen vonden mijn werk prachtig. Vooral het licht werd gewaardeerd. Ik vertelde ook graag wat meer over mijn werk. Dan vertelde ik dat ik me liet inspireren door de theorie over de higgsdeeltjes en dat het groene werk geïnspireerd was op het licht in Portugal.

Brighart over haar expositie in New York: “Het is als zingen in een koor”.

Ik denk dat van de 1000 mensen die langs kwamen er wel 200 zeiden hoe mooi ze het vonden. Wat me opviel waren de vele scouts met iPads die voor hun opdrachtgever op zoek waren naar een passend kunstwerk. Ze zochten dan iets van bijvoorbeeld 2 bij 2 meter, iets figuratiefs of abstracts en in een bepaalde kleur. Als iets bevalt vraagt zo'n scout of hij een foto mag maken en doorsturen naar zijn opdrachtgever. Zoiets heb ik in Europa nooit gezien. Een keer leek de belangstelling voor een van mijn drie werken groot, maar uiteindelijk heb ik tot nu toe niks verkocht. Maar wat niet is kan nog komen.'

Brighart exposeerde met een aantal andere "Rising Artists" en had voor haar eigen werk een wandje van 3 bij 3 meter ter beschikking. Naast de abstracte schilderijen van Brighart waren er figuratieve schilderijen met naakten, pentekeningen en kitscherige golfjes van een kunstenaar uit Hawaii te bewonderen. Brighart verbaasde zich er wel over dat de Amerikaanse collega naast haar zo makkelijk haar realistisch geschilderde naakten verkocht en ook de Amerikaanse collega die pentekeningen verkocht deed goed zaken. Misschien dat dit toch te maken had met hun nationaliteit. Veel Amerikanen weten niet eens waar Nederland ligt en verwarren het met Noorwegen.

De drie kunstwerken waren helaas wat later gearriveerd dan de bedoeling was. Donderdag was de dag waarop de tentoonstelling werd ingericht en vrijdag om 10 uur ging de expositie van start. De schilderijen waren pas vrijdagmiddag om 14 uur binnen waardoor Brighart een ochtend gemist had en een dag in de spanning had gezeten of het allemaal goed zou komen. Ze had wel van tevoren een ontwerp moeten aanleveren over hoe de schilderijen opgehangen zouden worden en ze had samen met Jan de haakjes al keurig in het wandje geschroefd zodat de werken bij aankomst direct opgehangen konden worden.

'Onze stand was een beetje aan het eind wat een nadeel was. Een voordeel was echter dat het vlakbij een restaurant was gesitueerd.'

De prijzen die Brighart vraagt voor haar schilderijen zijn laag vergeleken met die van andere kunstenaars. Samen met haar echtgenoot Jan had ze rondgelopen op de Art Expo en beide hadden ze een kunstwerk uitgezocht dat hen het meeste aansprak. Voor Brigitte was dat een werk van 2 bij 2 meter van een Japanner die er €50.000 voor vroeg. Jan had iets van een Duitser gekozen dat 1 ½ bij 2 meter was en €40.000 kostte. Voor haar eigen grootste werk, dat ongeveer van hetzelfde formaat was, vroeg ze €2800. Best wel een verschil dus.

New York is een bijzondere stad. We hebben veel gezien dat mooi en interessant was zoals het MOMA (museum voor moderne kunst) waar je vrijdagmiddag tussen 16 en 20 uur gratis naar binnen kan. Er stond wel een enorme rij voor de deur, maar het gebouw was prachtig en we zagen een mooie tentoonstelling van Gauguin. Ook erg leuk was de gratis pont die langs het Vrijheidsbeeld naar Staten Eiland ging. We hebben het rugby stadion bij Medicine Square gezien. Er zijn ook overal gratis terrasjes waar je kan zitten aan een tafeltje met je eigen eten en drinken. Er staan allerlei tentjes omheen waar je hotdogs en andere versnaperingen kan kopen. Bijzonder dat zoiets niet vernield wordt. Er is veel bewaking in New York.

'Soms gaan dingen anders dan je van tevoren had bedacht. Mensen die beloofd hadden te komen heb ik helaas niet gesproken; de een moest naar de verjaardag van zijn moeder en de ander was langs gekomen op het moment dat ik met iemand stond te praten en was toen

Brighart over haar expositie in New York: “Het is als zingen in een koor”.

weer vertrokken, maar ik heb wel veel contacten gelegd en heb diverse uitnodigingen gekregen voor exposities in de Verenigde Staten zoals in galerie SOHO. Voorlopig doe ik hier even niks mee, want het is een hele investering zo'n expositie ver weg. Alhoewel ik ook vind dat je altijd moet blijven investeren.

Het was inspirerend tussen allemaal kunstenaars vanuit de hele wereld te exposeren. Ik vind het een beetje vergelijkbaar met zingen in een koor.'